

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

adegeſſe Lombardos, vt quotannis perſoluerent Imperatori tributi nomine libras auri ducentas. Id auri fertur collegiſſe Wilhelmus archiepiſcopus Moguntinus Imperatoris huius germanus frater, annis tribus conuatis. Inde conflatam crucem auream, qua condeuenerit uſq; hodie eccleſiã Padeburnenſem. Primum, quæ credat auri talẽta pontifici permiſſa? deinde, in crucem conſlata? Demum, quod eſt omnium alieniſſimum, in longinquam eccleſiam, et ſua minore, eſſe ea dona celata quis feret?

CAPVT XX.

INterea Imperatores Conſtantinopolitani, nullo ſpecta-
nitatis ad Ottonem habito reſpectu, cum intelligerent
Ottonem grauiſſimo in Francia bello implicari, unde
non facile explicaret, conſtituerunt prouincias, quas
Italia Nicephorianis temporibus amiſerunt, recupera-
re. Otto vero, poſteaquam Lotharingiam receptam
iniuriasq; apud Auiſgranum acceptas ultus eſſet, pa-
cemq; cum Lothario rege firmauit, veniens in Itali-
am, & uxorem ſecum ducens Theophaniam, Tau-
riſſes attigit, quando de leuitorum ſuorum impetu
or eſt factus. Tradunt nonnulli ſcriptores Ottonem
uſquam in Gracos duceret, copijs Hadriatico traditis
Sclauoniam ac Dalmatiam inuaſiſſe, magnaq; in
regionibus Gracorum preſidio deſtitutis, rerum preda
& mortalium cade commiſſa, Romam ſe contuliſſe:
cum perueniſſet, repentino tumultuarioq; delectu
omnes Italia regiones, ingentes copias coactas, ad
conuenire iuſſit: & cum Germanorum, Galloru, Lon-
bardorum, & aliorum Italia populorum, immenſo
exercitu Roma profectus, prima ad Beneuentum cepit
tiua: Quod cum Romanorum copie perueniſſent, data

quoq; à Beneuentanis, Capuanis, Neapolitanis, & Salernitanis turmas, in ordinem præmitti curauit regionum gnaros: facto postea agmine profectus, non prius quadrato exercitu cæpit incedere, quàm Apuliam est ingressus. Apud Basentellum exercitus hostiles sunt obuiam facti. Ibi instituta pugna, Græci Imperatores, Saracenos multos habuere conductos: & cùm pugna conferreretur, primi Romani, & deinde Beneuentani, signa deseruere, nulla vi hostiles vultus ferre potentes. O viuidam illam quondam priscorum Romanorum virtutem: O nomen speciosum in umbra. Horum fuga conspecta, cæterorum fregit animos. Saraceni Græciq; grauioribus indè incubuerunt, donèc fusæ dissipatæq; sunt omnes Imperatoris Ottonis copiae. Quo in pralio occisis penè ad internecionem legionibus, & Romanus Imperator, & omnis Italia neruos omnes ita amisit, vt facile Græcis & barbaris fuerit, si victoria vti sciuisent, Roma omniq; Italia potiri. Hæc est illa colluuiò mollissimarum genium. Quòd si longè paucioribus ex Germania copijs sietus fuisset Imperator, non hoc Imperij detrimentum cum dedecore incurrisset: indubitatam victoriam, vt semper aliàs Maiores sui, ipseq; reportasset. Emolluit iam Italos clementia cæli, postquam ille ab alto prominens fauor numinum subtractus abscessit. Otto Imperator fugiens, cùm repente ad littus scaphæ se commisisset, à piratis quis esset ignorantibus interceptus est, inq; Siciliam perductus: sed ibi agnitus, sese Siculis, ingeti promissa pecunia, liberari, Romamq; perducì optauit, obtinuitq;: & de piratis sumptum est à Siculis supplicium. Cum Romam peruenisset Otto, perquirendis contrahendisq; fracti exercitûs sui reliquijs diligenter operam impendit: Et quia copiarum præsidio destitutus,

in desertores signorum Romanos animaduertere non audebat, iram in Beneuentanos exercuit: etenim intergrus, qui turpi fuga prolapsi in urbem redierant, ceteros addens Romanos qui arma ferre potuerunt, tanquam hosti aliquo in loco se oppositurus, simul cum reductibus ex conflictu eduxit: & Beneuentanos adortus impertos & nihil tale timentes, urbem cepit, spoliauit, incendit: per quae eam occasionem absportatas diui Bartholomaei reliquias, Romam in insula Iouis primo dicta, & postea Lycæonia locatas ferunt. Ottonem, Beneueto deleta, in urbem Romam reuersum, nihil prater ea rerum nonnulli tradunt peregrisse: In quo decimum usque annum post patrem tenuit Imperium: & morbo ex labore contracto, accedente graui ignominia, quam etiam Imperatrix fertur auxisse, cum victo illuderet, diem suum obiit Roma, honorato conditus sepulcro apud sanctum Petrum: Anno post natum Christum nongentesimo octogesimoquarto.

CAPVT XXI.

Sunt authores, qui hunc Ottonem cum in Italia esset, Saraceni quoque in mari digrassarentur, populante omnem Christianam ditionem, armasse non contemendam classem, & obuium hostibus profectum, manus conseruisse cum illis: tantumque sanguinis esse fusum, ut de coloratum inde magna parte mare cerneretur: sed ipsum cum toxico venenato quoque telo percussum, semper vitium ad mortem usque habuisse: nec enim multo post tempore in fata concessisse. Fine autem Ottonis II. ex more celebrato, Germani proceres, qui tum Roma frequentiter aderant, de successoris electione agere coeperunt: Vnde inter eos sententijs, alij Henricum Balauducem, itidem de sanguine Saxonum, fratre Ottonis Henrico natum, cuius etiam filius insequutus est Ottonem